

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně:

L. T. T., narozená X
státní příslušnosti Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupená Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
sídlem Moravské náměstí 754/13, 602 00 Brno

proti

žalované:

Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

za účasti osob
zúčastněných na
řízení:

1) **D. A. L.**, narozený X
2) **T. T. L.**, narozená X
oba státní příslušnosti Vietnamská socialistická republika
oba bytem X
oba zastoupeni Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
sídlem Moravské náměstí 754/13, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 3. 2024, č. j. MV-14413-5/SO-2024,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 3. 2024, č. j. MV-14413-5/SO-2024, byl změně výrok I. rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 5. 12. 2023, č. j. OAM-14836-32/DP-2023, tak, že žádost žalobkyně byla zamítnuta a nebylo jí vydáno povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem rodinným se podle § 45 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobkyně neplnila před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který jí bylo povolení k dlouhodobému pobytu (zaměstnanecká karta) vydáno.

Žaloba a její doplnění

2. V podané žalobě žalobkyně konstatovala, že se synem a dcerou společně žijí ve společné domácnosti. Dcera žalobkyně na území ČR pobývá na základě zaměstnanecké karty a syn žalobkyně pobývá na území ČR na základě dlouhodobého pobytu za účelem ostatní – vzdělávací aktivity a studuje. Uvedla, že je sice vdaná, manžel žije ve Vietnamu, ale jejich vztah se již dávno rozpadl a je již pouze formální. Jedinými blízkými rodinnými příslušníky, se kterými tvoří fungující rodinu, jsou dcera a syn, kteří s ní žijí ve společné domácnosti v ČR. Zdůraznila, že dcera a syn žalobkyně mají zájem na zachování dosavadního rodinného života s matkou. Chtějí, aby jí povolení k dlouhodobému pobytu bylo vydáno, což jí umožní zůstat s rodinou a vedle toho jí rovněž umožní legálně pracovat a vydělávat peníze, aby podpora syna při studiu a jeho výživa nebyla závislá pouze na výdělku dcery. V tomto kontextu je dle žalobkyně podstatné, že syn je nezaopatřeným zletilým dítětem žalobkyně, protože se na území ČR soustavně a nepřetržitě připravuje na budoucí povolání a žalobkyně jako jeho matka k němu má vyživovací povinnost. Poukázala na to, že v případě návratu do Vietnamu nebude mít možnost získat zaměstnání, které by jí umožňovalo zajistit příjmy dostatečně vysoké k výživě syna studujícího v ČR. Zdůraznila, že nepovolení dlouhodobého pobytu představuje závažný a nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života všech tří příslušníků rodiny. Dle žalobkyně je podstatné, že by za svojí rodinou nemohla z Vietnamu přicestovat v rámci jiného pobytového oprávnění, protože z důvodu kvót stanovených nařízením vlády nemůže žádat ani o zaměstnaneckou kartu, ani o vízum za účelem podnikání a nesplňuje podmínky pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny dle § 42a zákona o pobytu cizinců. Rozdělení rodiny by proto bylo trvalé. Upozornila na to, že správní orgán I. stupně nijak nevzal v potaz vzájemnou ekonomickou závislost všech tří účastníků řízení, protože syn v ČR studuje, žalobkyně k němu má vyživovací povinnost, a výživa rodiny tak zůstane pouze na dceři. Vyživovací povinnost k dítěti, byť zletilému, které žije a studuje v ČR, je podle žalobkyně zvlášť významnou skutečností odůvodňující, aby žalobkyni pobyt byl povolen. Životní náklady v ČR jsou výrazně vyšší než ve Vietnamu a na druhou stranu příjmy ve Vietnamu, které osoby, jako je žalobkyně, mohou získávat, jsou výrazně nižší a nepostačují na výživu syna v ČR. Pokud by pobyt žalobkyni byl povolen, mohla by si vyřídit pracovní povolení, legálně pracovat, a nadále tak umožňovat synovo studium v ČR.
3. Žalobkyně v doplnění žaloby ze dne 1. 10. 2024 žalobkyně uvedla, že žalovaná nikde neřeší, zda v případě vycestování z území ČR bude na základě žádosti podávané na Velvyslanectví

v Hanoji mít reálnou možnost získat nějaké pobytové oprávnění, které by jí umožnilo návrat do ČR za synem a dcerou. Zda je v případě hrozícího zásahu do rodinného a soukromého života rodiny povinností správního orgánu zabývat se, zda je možnost získání nového pobytového oprávnění cizincem reálná, judikovaly správní soudy, přičemž poukázala na závěry Krajského soudu v Brně v odst. 23. rozsudku č. j. 34 A 34/2023-37 s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 405/2021-34. Žalobkyně s odkazem na tuto judikaturu uvádí, že v případě vycestování pro ni možnost získání nového pobytového oprávnění může být neřešitelná.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaná v písemném vyjádření trvala na správnosti napadeného rozhodnutí a navrhla, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl. Jak již žalovaná uvedla v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ad absurdum by za situace, kdy jsou zavedeny kvóty pro podání žádosti, bylo každé rozhodnutí správních orgánů týkající se státních příslušníků Vietnamské socialistické republiky nepřiměřené. Dále uvedla, že žalobkyně nikterak nekonkretizuje, proč by případně nemohla syna ekonomicky podporovat ze zahraničí (kolik by potřebovala vydělat, proč tolik nemůže vydělat v domovské zemi apod.). Žalobkyně i v žalobě zůstává u prostých, nekonkretizovaných a nepodložených tvrzení. Zdůraznila, že syn žalobkyně je zletilý (ve věku 20 let), soběstačný a na území pobývá na základě pobytového oprávnění nezávislého na pobytovém oprávnění jeho matky, tj. žalobkyně, ta žádným ostatně ani nedisponuje. Podle názoru žalovaného není zletilému synovi žalobkyně zapovězeno na území vykonávat závislou práci (po změně pobytového oprávnění nebo zisku povolení k zaměstnání či živnostenského oprávnění), pokud by zjistil, že jeho finance jsou nedostatečné. Eventuálně žalobkyně může svého syna materiálně podporovat i ze zahraničí. Nehledě na skutečnost, že v zemi původu žije manžel žalobkyně, který může syna také podporovat. Konstatovala, že zletilý syn žalobkyně musí zhodnotit svůj pobyt na území, tj. zda zde může absolvovat vzdělávací aktivity. Není nijak výjimečné, že finanční stránka je podstatná pro rozhodování, zda studovat/pokračovat ve studiu i pro občany ČR. Dodala, že syn žalobkyně v řízení o jeho žádosti doložil čestné prohlášení jeho sestry o tom, že tohoto finančně zajistí, a to po celou dobu pobytu na území ČR.

Vyjádření osob zúčastněných na řízení

5. Osoby zúčastněné na řízení uvedly, že budou uplatňovat postavení osob zúčastněných na řízení. K věci samé se však nevyjádřily.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a žalobkyně nesdělila soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
7. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

8. S odkazem na citované ustanovení správního řádu soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005-65, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, nebo ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.
9. V souvislosti s předmětnou námitkou soud také poznamenává, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65). Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29). Jak ostatně Nejvyšší správní soud konstatoval formou právní věty ve svém rozsudku ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25: *„Úkolem odvolacího, resp. rozkladového orgánu, je zejména reagovat na odvolací, resp. rozkladové námitky (§ 89 odst. 2 věta druhá správního řádu z roku 2004). (...) Při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů celek.“*
10. Vycházejí ze shora uvedeného je ve věci nutno uvést, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých skutkových zjištění žalovaná ve vztahu k jí vyhlášenému výroku vycházela a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěla. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí se též srozumitelným způsobem podává, proč žalovaná považovala námitky uplatněné žalobcem v odvolání za liché a nedůvodné. Žalovaná se dostatečným způsobem na stranách 8 až 10 napadeného rozhodnutí vyjádřila k otázce dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejich zletilých dětí a odůvodnila, proč dopad napadeného rozhodnutí nebude mít nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejich dětí. Tím žalovaná zcela odpovídajícím způsobem reagovala i na námitku žalobkyně o nutnosti zachování společné domácnosti a ochraně rodinného a soukromého života rodiny žalobkyně. Soud konstatuje, že rozhodnutí žalované je přezkoumatelné a námitky žalobkyně o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nejsou důvodné.
11. Podstatou žaloby je odpověď na otázku, zda z hlediska zákonnosti a přiměřenosti přijatého řešení ob stojí rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který stanoví: *„Cizinec, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu a hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2. Nové povolení k dlouhodobému pobytu dále nelze udělit, jestliže cizinec neplnil před podáním žádosti o vydání*

nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. Cizinec, který hodlá na území pobývat za účelem podnikání, může o takovou změnu požádat, pokud je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než 5 let; to se nevztahuje na cizince, který žádá o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování, na cizince pobývajících na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 odst. 3 a na cizince uvedeného v odstavci 2“.

12. Soud poukazuje na to, že žalovaná v napadeném rozhodnutí dospěla k závěru, že žalobkyně jako držitelka zaměstnanecké karty vykonávala činnost, která není v souladu s tím, na jakou pracovní pozici jí byla zaměstnanecká karta vydána, resp. prodloužena doba její platnosti; žalobkyně dle žalované na území ČR prokazatelně vykonávala nelegální práci, protože neplnila na území účel pobytu. Žalovaná konstatovala, že pokud žalobkyně nevykonávala zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána (ale vykonávala činnost v rozporu s vydanou zaměstnaneckou kartou), lze uzavřít, že neplnila na území účel pobytu; výkon nelegální práce nejméně v období od 1. 6. 2021 do 15. 11. 2022, tedy 1 rok a více než 5 měsíců, přitom nelze považovat za plnění účelu pobytu na území. Žalovaná zároveň vyslovila názor, že v případě žalobkyně se nejednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu.
13. To, že žalobkyně před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem rodinným neplnila účel pobytu, pro který jí bylo vydáno předchozí povolení k dlouhodobému pobytu, tj. zaměstnanecká karta, není nikterak sporné. Žalobkyně dokonce na stranách 5 a 6 žaloby souhlasila s tím, že neplnila účel pobytu, poukázala na to, že se nelegální práce nedopustila úmyslně, ale v dobré víře plnila pokyn svých zaměstnavatelů. Není tedy pochyb o tom, že správní orgány požadované pobytové oprávnění žalobkyni udělit nemohly. U žalobkyně nepřicházel v úvahu ani jistý korektiv či materiální hledisko jinak v zásadě velmi striktní a formální právní úpravy v zákoně o pobytu cizinců, stanovený v § 45 odst. 1 větu třetí za středníkem zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně ani netvrdila a neprokazovala, že původní účel neplnila „ze závažných důvodů po přechodnou dobu“.
14. Následně se soud zaměřil na namítanou nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.
15. Předně k tomu soud konstatuje, že zákon o pobytu cizinců je založen na tom, že pobyt cizince na území ČR musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, či studiem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81) nebo také důvodem rodinným. Je přitom věcí suverénního státu, za jakých podmínek cizince vpustí či nevpuští na vlastní území a zda shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, kdy uplynula doba, po níž jí byl vstup a pobyt povolen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 9 As 95/2008-45, a usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2005, sp. zn. I. ÚS 38/04)
16. Soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 433/2017-29, citovaný dále např. v rozsudku téhož soudu ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Azs 148/2019-28, podle nichž: „*k otázce přiměřenosti zásahu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce Nejvyšší správní soud předně uvádí, že zatímco u zrušení povolení k pobytu či u správního vyhoštění zákon výslovně ve většině případů požaduje, aby správní orgán zkoumal*

přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, u zamítnutí žádosti o pobytové oprávnění zákon takový požadavek explicitně nestanoví, vyjma jen některých důvodů [pro případ zamítnutí žádosti o přechodný pobyt se tento požadavek vztahuje k důvodu dle § 87e odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž tak stanoví odst. 2 téhož ustanovení]. Povinnost zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života nelze dovodit ani z § 174a zákona o pobytu cizinců. Jak na základě podrobného jazykového, systematického, historického i teleologického výkladu konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4.1.2017, č.j. 9 Azs 288/2016 – 30, předmětné ustanovení pouze upřesňuje hlediska, jimiž se má správní orgán při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života zabývat, rozhodně z něj nevyplývá, že by se přiměřenost měla posuzovat u každého rozhodnutí vydaného podle zákona o pobytu cizinců. Krajskému soudu je třeba přisvědčit, že čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Veřejná moc může do osobní sféry jednotlivce zasáhnout pouze, pokud tím sleduje legitimní cíl, a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 – 30, či ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017 – 26). V obecné rovině však rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu představuje daleko méně závažný zásah do práv jednotlivce než rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení (k tomu srov. blíže rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011 – 65, ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010 – 112, či ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39; a nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11).“

17. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2020, č. j. 5 Azs 250/2017-42, který se týkal zamítnutí žádosti stěžovatelky o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „výkonný manažer – účast v právnické osobě“, neboť stěžovatelka neplnila účel, pro který jí byl dlouhodobý pobyt vydán, je v bodech 21 a 22 uvedeno následující: „Vždy je nutno posuzovat okolnosti konkrétního případu, zde především účel pobytového oprávnění. Pokud stěžovatelka v daném případě prokazatelně nesplňuje účel pobytu, nemůže spoléhat na institut soukromého a rodinného života. V daném případě stěžovatelka účel pobytu neplnila, prodloužení jejího pobytového oprávnění pouze z důvodů soukromého a rodinného života by vedlo ke zcela k absurdnímu důsledku. Zákonné podmínky pro prodloužení pobytového oprávnění založené na účelu pobytu – výkonu podnikatelské činnosti - by byly zcela liché, resp. k prodloužení pobytového oprávnění by postačovalo bez dalšího zohlednění soukromého a rodinného života; takový postup zákon zcela jistě neumožňuje a ani nezamýšlí.“
18. Rovněž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 5. 11. 2025, č. j. 8 Azs 99/2023-65, výše uvedenou linii judikatury potvrdil. V odst. 45 tohoto rozsudku rozšířený senát uvedl, že zákona o pobytu cizinců „staví do popředí princip plnění uložených povinností cizince – žadatele o pobytový status, přičemž je nepochybně v pravomoci suverénního státu nastavit podmínky, za nichž bude mít cizinec možnost na území České republiky pobývat. Podmínky získání konkrétního pobytového oprávnění nejsou samoučelné – naopak, jsou vázané na konkrétní účel pobytu (rozsudek NSS z 21. 7. 2023, č.j. 5 Azs 62/2023-46, bod 29). Závěr, že cizinec může získat pobytový titul, aniž by naplňoval jeho účel, by byl zjevně v rozporu s výše uvedenými principy. Jinými slovy, nesplňuje-li cizinec účel pobytu, o který žádá, nemůže si takový pobytový titul vynutit přes právo na soukromý a rodinný život (viz rozsudek NSS č.j. 5 Azs 320/2019-38, body 21 a 22).“

19. Tyto závěry lze aplikovat i na případ žalobkyně, které byla zamítnuta žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem rodinným, neboť nesplnila základní podmínky pro přiznání daného pobytového oprávnění. Za dané situace nebylo možné žalobkyni vydat povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem rodinným.
20. V posuzované věci negativní rozhodnutí o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem rodinným žalobkyni nepřipravilo o její dosavadní pobytový titul. Soudu je z úřední činnosti známo, že pod sp. zn. 54 A 1/2025 je u zdejšího soudu projednávána žaloba žalobkyně proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 12. 2024, č. j. MV-75594-23/SO-2023, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 14. 2. 2023, č. j. OAM-42138-29/ZM-2022, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty.
21. Prostor pro zkoumání přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života je právě v řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, nikoliv nyní v řízení ohledně žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem rodinným, tj. pobytového titulu, pro jehož přiznání žalobkyně nesplňovala podmínky. Ostatně i Nejvyšší správní soud ve své dřívější judikatuře uvedl, že dopad do soukromého a rodinného života cizince (případně dalších osob) by byl nepřiměřený, pokud by rozhodnutí ve věci pobytu vedlo 1) k rozdělení cizince a jeho rodiny, nebo 2) k nutnosti vycestování celé rodiny do země původu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2021, č. j. 10 Azs 419/2021–46). V nynější věci je ale oběma následkům možné zabránit jinak, aniž by zároveň musel být přiznán žalobkyni dlouhodobý pobyt na území ČR za účelem rodinným, pro jehož udělení nesplnila podmínky.
22. Žalobkyni se nabízejí i další prostředky, kterými může svou situaci řešit, jako například vízum za účelem strpění podle § 33 odst. 1 zákona o pobytu cizinců pro dočasné usnadnění situace. Aby nemusela žalobkyně vycestovat jen za účelem podání žádosti (srov. § 169d odst. 3 a 4 zákona o pobytu cizinců), může požádat, aby byla této povinnosti zproštěna.
23. V odst. 50 a 51 již zmíněného rozsudku č. j. 8 Azs 99/2023-65 rozšířený senát Nejvyššího správního soudu potvrdil, že „bude-li mít cizinec stále zájem o setrvání na území ČR a úpravu svého pobytového režimu, je třeba, aby v tomto směru podnikl náležité kroky a v době platnosti výjezdního příkazu požádal o vízum za účelem strpění pobytu podle § 33 zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2021, č. j. 8 Azs 303/2019-49, č. 4281/2022 Sb. NSS, bod 16).
24. Rozšířený senát v této souvislosti připomíná, že i když cizinec nedosáhl na požadovaný pobytový titul, nemůže být k vycestování nucen, pokud by vycestováním došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Je tedy na cizinci, zda využije možnosti požádat o vízum za účelem strpění na území ČR i přes méně výhodný status, který s takovým pobytovým oprávněním souvisí. Správní orgán je v takové skutkové situaci následně povinen cizinci tento pobytový titul udělit.“
25. Z výše popsaného je zjevné, že v posuzované věci nemohlo rozhodnutí žalované nepřiměřeně zasáhnout do rodinného a soukromého života žalobkyně. Námitky žalobkyně v tomto směru tak nejsou důvodné.
26. Soud dle § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl k návrhu žalobkyně dokazování anonymizovanými rozhodnutí žalované ze dne 6. 9. 2022, č. j. MV-108292-4/SO-2022, a ze dne 28. 6. 2023, č. j. MV-84217-4/SO, ani vyjádřením žalované k ústavní stížnosti vedené u Ústavního soudu pod

sp. zn. I ÚS 3163/23, neboť skutkový stav zjištěný soudem ze správního spisu byl zcela dostatečný pro rozhodnutí věci a pro závěr soudu, že v projednávané věci nemůže dojít k nepřiměřeným dopadům napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Provedení uvedených by tak bylo pro účely tohoto soudního řízení a rozhodnutí soudu ve věci nadbytečné.

27. V mezích žalobních bodů tedy vyhodnotil soud žalobu jako nedůvodnou, a proto ji výrokem I. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, a proto soud výrokem II. tohoto rozsudku vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
29. Osoby zúčastněné na řízení rovněž nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a v tomto řízení soud osobám zúčastněným na řízení žádné povinnosti neuložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 26. listopadu 2025

Mgr. Ladislav Vaško v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.